

[Økonomiministeren.]

fremover må regne med, at de offentlige udgifter vil udgøre en voksende del af nationalindkomsten, og at det derfor vil blive et problem at skaffe plads for gennemførelsen af de offentlige investeringsprogrammer og øvrige offentlige opgaver, som praktisk taget alle folketingets partier går ind for. Man kunne måske tænke sig vanskelighederne lettet ved optagelse af udenlandske lån til store investeringsprojekter, men bortset herfra må vi regne med, at der må kræves dækning for stigningen i de offentlige udgifter, og at dette under fuld beskæftigelse må blive en dækning til 100 pct., hvis der også skal være plads til finansiering af det ønskede store boligbyggeri og til de nødvendige investeringer i det private erhvervsliv.

Vi må altså i vor bedømmelse af de forskellige investeringsopgaver se i øjenene, at mulighederne for at lette presset ved simpelt hen at udskyde arbejderne til senere er begrænsede. Jeg vil dog med disse bemærkninger ikke sige, at alle de investeringsplaner, der foreligger for de nærmest kommende år, for enhver pris skal føres ud i livet i det omfang og det tempo, som er angivet i 3 års planernes prioriteringsliste. Det må i øvrigt her erindres, at de foreliggende planer for det andet og det tredje år ikke er definitive planer.

Det er derimod mit håb, at denne redegørelse kan bidrage til, at vi ved den kommende tids drøftelser af investeringsbevillingerne for de nærmeste år ikke behandler problemerne ud fra den snævre synsvinkel blot at opnå umiddelbare besparelser på de offentlige budgetter. Vi må snarere søge frem til enighed om hovedlinjerne for det offentliges investeringsaktivitet fremover, og dette gælder både niveauet for investeringsbudgettet og fordelingen af investeringsmidlerne mellem de forskellige formål. Det er klart, at vore drøftelser herom naturligt må ses i sammenhæng med målsætningen for hele vor økonomiske og sociale politik. Vi skulle vel derved også kunne nå til et mere realistisk grundlag for en drøftelse af finansieringen af de offentlige investeringsudgifter, så denne finansiering kan ske på en samfundsøkonomisk forsvarlig måde.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

Valgt blev: *Dupont, Mohr Dam, Lis Groes, Jørgen Peder Hansen, Egon Jensen, Teichert, Holm Tved, Rosing, From, Damsgaard, Erik Eriksen, Holger Hansen, Jørgen Jensen, Asger Jensen, Ninn-Hansen, Kirkegaard og Vivike.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ferskvandsfiskeri.

(Lovforslaget (nr. 47) findes i tillæg A. sp. 625, fremsættelsen i tidenden sp. 1566).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m.

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 615, fremsættelsen i tidenden sp. 1566).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Otto Mørch: De lovforslag, vi nu skal drøfte, er jo ikke ukendte for medlemmerne af det høje ting. Både lovforslaget om ferskvandsfiskeri og lovforslaget om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m. var til behandling i sidste folketingssamling. De blev behandlet sammen med et lovforslag om saltvandsfiskeri og et lovforslag om afløsning og statens overtagelse af fiskeretten med ålegårde m. v., men intet af lovforslagene nåede at blive færdigbehandlet.

Fra socialdemokratiets side kan vi love forslagene en velvillig behandling. Vi finder nemlig, at lovforslagene ikke alene er blevet betydelig moderniseret i forhold til lovene af 1951, men at de også tager langt mere hensyn til en beskyttelse af fiskebestanden, end de gamle love gør, og det er naturligvis af afgørende betydning for både erhvervs- og sportsfiskerne.

Bestanden af vandrefisk — laks, ørred og